

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 206/2015-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. apríla 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészároša (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Ivetou Rajtákovou, Advokátska kancelária, Štúrova 20, Košice, pre namietané porušenie čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžf 35/2012 z 31. januára 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. mája 2013 faxom a 7. mája 2013 osobne do podateľne doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Sžf 35/2012 z 31. januára 2013.

Zo sťažnosti vyplýva, že platobným výmerom Daňového úradu Košice V (ďalej len „úrad“) sp. zn. 709/230/36923/06/ZIM z 3. novembra 2006 bol sťažovateľovi určený rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie marec 2001 v sume 76 946 Sk.

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

Rozhodnutím Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „riaditeľstvo“) sp. zn. I/223/3970-77376/2007/991545-r z 12. októbra 2007 bolo odvolanie sťažovateľa zamietnuté ako nedôvodné. Rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 S 132/2007 z 30. júla 2009 bola žaloba sťažovateľa o preskúmanie právoplatného rozhodnutia riaditeľstva zamietnutá. Rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžf 120/2009 z 13. mája 2010 bol rozsudok krajského súdu zmenený tak, že rozhodnutie riaditeľstva bolo zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Najvyšší súd poukázal na záver ústavného súdu obsiahnutý v náleze č. k. II. ÚS 118/08-61 z 10. decembra 2009, keďže predmetom súdneho prieskumu je aj v tejto veci rovnaká otázka, akou sa ústavný súd zaoberal v predmetnom náleze. Na výkon daňovej kontroly boli poverení a daňovú kontrolu aj realizovali pracovníci iného daňového úradu než bol príslušný správca dane. Úrad nepostupoval tak, že by boli jeho namietaní zamestnanci z daňového konania vylúčení zákonným postupom, ale bez takéhoto rozhodnutia kontrolu vykonali zamestnanci iného daňového úradu. Následným novým rozhodnutím riaditeľstva sp. zn. I/223/20205-126052/2010/991545-r z 13. decembra 2010 bolo odvolanie sťažovateľa proti platobnému výmeru úradu znova zamietnuté. Rozsudkom krajského súdu sp. zn. 6 S 32/2011 z 29. marca 2012 boli rozhodnutie riaditeľstva a platobný výmer úradu zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Na základe odvolania riaditeľstva rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžf 35/2012 z 31. januára 2013 bol rozsudok krajského súdu zmenený a žaloba sťažovateľa bola zamietnutá. Rozsudok bol právnej zástupkyňi sťažovateľa doručený 6. marca 2013.

Pre posúdenie sťažnosti považuje sťažovateľ za významné aj ďalšie konania, ktoré sa týkali daňovej kontroly, v dôsledku ktorej bola sťažovateľovi vyrubená daň z pridanej hodnoty. Ide predovšetkým o rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžf 9/2007 z 19. apríla 2007, ktorým bol zmenený rozsudok krajského súdu č. k. 6 S 41/2006-47 z 30. novembra 2006 tak, že rozhodnutie riaditeľstva sp. zn. 709/320/25433/2006 z 10. júla 2006 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Predmetom súdneho prieskumu bola námietka sťažovateľa proti postupu zamestnankýň správcu dane (v skutočnosti miestne nepríslušného správcu dane), ktorá spočívala v tom, že tieto zamestnankyne nerešpektovali povinnosti správcu dane ukončiť daňové kontroly v maximálnej lehote 12 mesiacov. Najvyšší súd sa nestotožnil s právnym názorom krajského súdu, resp. riaditeľstva, podľa ktorého má ísť iba o poriadkovú lehotu ako opatrenie proti nečinnosti správcu dane. V skutočnosti ide o lehotu na vykonanie daňovej kontroly, počas ktorej je daňový subjekt povinný strpieť výkon daňovej kontroly a plniť povinnosti voči správcovi dane. Daňová kontrola predstavuje zásah do súkromno-právnej sféry, a preto musí byť proporcionálny. Nie je možné ani zamieňať daňovú kontrolu s daňovým konaním. Daňová kontrola predchádza vyrubovaciemu daňovému konaniu.

Pre posúdenie sťažnosti je podľa sťažovateľa zásadný nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 118/08 z 10. decembra 2009, ktorým bol zrušený rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžo KS 43/2006 z 27. septembra 2006. Predmetom konania bolo porušenie práv sťažovateľa, v ktorom sa rozhodovalo o jeho námietke proti postupu úradu, ktorý poveril na výkon daňovej kontroly sťažovateľa zamestnankyne miestne nepríslušného správcu dane. Kontrola predchádzala vydaniu rozhodnutia napadnutého v súdnom konaní. Podľa názoru ústavného súdu súčasťou zákonom ustáleného postupu pri domáhaní sa práva na inom orgáne Slovenskej republiky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je i právo účastníka daňového konania, aby v jeho veci konal miestne príslušný správca dane. Ak má preto dôjsť k zmene miestnej príslušnosti, musí sa tak stať iba z dôvodov uvedených v zákone a iba postupom uvedeným v zákone.

Sťažovateľ je presvedčený, že rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžf 35/2012 z 31. januára 2013 došlo k porušeniu jeho označených práv.

Ako to vyplýva zo skutkových okolností, u sťažovateľa prebiehala kontrola dane z pridanej hodnoty, pričom kontrolovaným obdobím bolo aj obdobie, ktoré je predmetom posudzovania v konaní, v ktorom bol vydaný rozsudok napadnutý sťažnosťou. Predmetom konania pred všeobecnými súdmi a ústavným súdom boli otázky týkajúce sa zákonnosti kontroly vo vzťahu k tomu, či bola vykonávaná zamestnancami miestne príslušného správcu dane, ako aj so zreteľom na to, či bola vykonávaná v zákonných lehotách. Pokiaľ ide o zloženie kontrolnej skupiny, týmto aspektom kontroly sa zaoberal ústavný súd v náleze sp. zn. II. ÚS 118/08 z 10. decembra 2009. Vyslovil názor na výkon daňovej kontroly zamestnancami iného než miestne príslušného správcu dane. Otázkou lehoty, v ktorej je správca dane povinný vykonať daňovú kontrolu, sa zaoberal najvyšší súd vo svojom rozsudku sp. zn. 3 Sžf 9/2007 z 19. apríla 2007.

Spomínané závery ústavného súdu zobrať do úvahy najvyšší súd v rozsudku sp. zn. 3 Sžf 120/2009 z 13. mája 2010, keď, rozhodujúc o žalobe sťažovateľa proti rozhodnutiu riaditeľstva, ktorým potvrdilo vyrubenie dane z pridanej hodnoty sťažovateľovi za zdaňovacie obdobie marec 2001 (ten istý platobný výmer úradu, ktorý je predmetom súčasného konania), rozhodnutie riaditeľstva zrušil so zreteľom na to, že daňová kontrola u sťažovateľa bola realizovaná v rozpore so zákonom, keďže ju vykonávali zamestnanci miestne nepríslušného správcu dane. Najvyšší súd teda v tej istej veci, rozhodujúc o skoršej žalobe sťažovateľa, vyslovil jednoznačný, zrozumiteľný a nespochybniteľný právny záver. Naproti tomu v rozsudku napadnutom touto sťažnosťou dospel najvyšší súd k opačnému záveru, a to bez toho, aby boli akokoľvek zmenené skutkové okolnosti veci. Nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 118/08 z 10. decembra 2009, ktorý označil zloženie kontrolnej skupiny za obchádzanie zákona vo vzťahu k miestnej príslušnosti, považoval za ojedinelé vybočenie z prevažujúcej ustálenej judikatúry ústavného súdu. Naproti tomu svoj vlastný právny názor vyslovený v skoršom rozsudku ignoroval.

Aj keď zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku nevyplýva viazanosť všeobecných súdov rozhodnutím ústavného súdu vydaným v konaní o individuálnych sťažnostiach (s výnimkou toho konania, v ktorom bol takýto nález vydaný), nie je možné priznať najvyššiemu súdu možnosť svojvoľne posudzovať, či určitý postup orgánov verejnej správy je porušením ústavou zakotvených práv účastníka konania, ak o tejto veci existuje meritórne rozhodnutie ústavného súdu. V danom prípade bolo možné aplikovať ustanovenie § 56 ods. 6 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). So zreteľom na postavenie ústavného súdu, ktorému prislúcha ochrana ústavnosti, nie je vecou najvyššieho súdu posudzovať a hodnotiť rozhodnutie ústavného súdu, či dokonca ho označiť za ojedinelé vybočenie. Najvyšší súd konal svojvoľne, nepredvídateľne a jeho rozhodnutie je porušením legitímneho očakávania sťažovateľa, podľa ktorého v jeho veci bude všeobecný súd rešpektovať stanovisko ústavného súdu. Stav, keď rozhodnutia toho istého súdu v tej istej veci posudzujúce tie isté skutkové a právne okolnosti sú zásadne odlišné, je v priamom rozpore s požiadavkou právnej istoty, ktorej imanentnou súčasťou je právo účastníka konania, aby rozhodnutia súdov boli predvídateľné a aby účastníci konania mohli mať dôveru v to, že rovnaké veci budú rovnakým spôsobom súdené.

Najvyšší súd nevenoval žiadnu pozornosť žalobným námietkam sťažovateľa, ktorý poukazoval na to, že rozhodnutie riaditeľstva vychádza z absurdnej konštrukcie, podľa ktorej kontrolná skupina nevykonávala takú činnosť, ktorú by bolo možné označiť za vykonanie daňovej kontroly, a to aj napriek tomu, že kontrolná skupina komunikovala so sťažovateľom a doručovala mu oznámenia o pokračovaní vo výkone daňovej kontroly. Riaditeľstvo použilo túto konštrukciu preto, lebo si bolo vedomé, že právny a skutkový záver, podľa ktorého došlo k splneniu podmienok pre určenie dane na základe pomôcok, musí zodpovedať prezumpcii, že boli naplnené kogentné podmienky, za ktorých možno daňovému subjektu určiť daň podľa pomôcok. Medzi týmito podmienkami je aj tá, že daňový subjekt neumožní vykonať daňovú kontrolu.

Podľa názoru najvyššieho súdu riaditeľstvu neprislúchalo podrobnejšie preverovanie zákonnosti priebehu daňovej kontroly, preverovanie existencie námietok sťažovateľa proti všetkým zamestnancom úradu a ani vysporiadanie sa s námietkami sťažovateľa proti postupu zamestnanca správcu dane, keďže daň bola určená podľa pomôcok. Tento názor najvyššieho súdu je v rozpore s inými názormi vyslovenými najvyšším súdom v iných veciach, napr. vo veci sp. zn. M-Sždo V 1/00. Zákonným predpokladom určenia dane podľa pomôcok je, že daňový subjekt neumožní vykonanie daňovej kontroly. Takýto dôsledok je však možný len v situácii, ak daňová kontrola, ktorú daňový subjekt znemožnil, nebola nezákonná. Sťažovateľ nepripúšťa, že by jeho konaním došlo k znemožneniu výkonu daňovej kontroly.

Ďalšou nezrozumiteľnou časťou odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu je konštatovanie, podľa ktorého ústavný súd nevyslovil namietané porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy. Pravdou je opak, pretože ústavný súd v náleze z 10. decembra 2009 porušenie týchto práv vyslovil. Preto nie je zrozumiteľné a pochopiteľné, čo týmto konštatovaním najvyšší súd mienil.

Pokiaľ najvyšší súd argumentuje okrem iného aj rozhodnutím vo veci sp. zn. 5 Sžo 101/2010, má takáto argumentácia zjavne logické nedostatky. Najvyšší súd totiž ako dôkaz neodôvodnenosti sťažovateľovej námietky o nesprávnom zložení kontrolnej skupiny uvádza také rozhodnutie najvyššieho súdu, ktoré práve rozhodnutie riaditeľstva o zamietnutí sťažovateľovej námietky vznesenej z dôvodu nesprávneho zloženia kontrolnej skupiny zrušilo. Zjednodušene povedané, najvyšší súd dôvodí o správnosti zloženia kontrolnej skupiny a používa pritom také svoje rozhodnutie, v ktorom vyslovil práve opačný právny názor.

Ani výpočet ďalších uznesení ústavného súdu o odmietnutí sťažností podaných sťažovateľom v iných právnych veciach nemá pre posudzovanú vec žiadny právny význam. Uznesenia ústavného súdu o odmietnutí sťažností totiž znamenajú, že ústavný súd sa podstatou sťažností nezaoberal, teda nerozhodol o tom, či práva sťažovateľa boli alebo

neboli porušené. Preto tvrdenie najvyššieho súdu, podľa ktorého v iných veciach nebolo vyslovené porušenie práv sťažovateľa, je nezrozumiteľné.

Arbitrárnosť a ústavná nekonformnosť napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva aj zo skutočnosti, že rozsudkami najvyššieho súdu sp. zn. 4 Sžf 3/2012 a sp. zn. 3 Sžf 39/2011 z 20. marca 2012 boli zmenené rozsudky krajského súdu vo veciach sťažovateľa. Týkali sa jeho žalôb smerujúcich proti rozhodnutiam riaditeľstva o potvrdení platobných výmerov, ktorými boli sťažovateľovi vyrubené pokuty z rozdielu dane z pridanej hodnoty priznanej daňovými priznaniami sťažovateľa a platobnými výmermi vydanými na základe tej istej kontroly, resp. pomôcok. V obidvoch prípadoch išlo o rozhodnutia riaditeľstva vydané na základe právoplatných platobných výmerov podrobených súdnemu prieskumu, v rámci ktorého žaloby sťažovateľa proti nim boli zamietnuté. Napriek tomu najvyšší súd skonštatoval v obidvoch rozhodnutiach, že aj keď rozhodnutia po uložení pokuty majú svoj skutkový základ v právoplatných rozhodnutiach o určení dane z pridanej hodnoty, ktoré nie sú zrušené, ústavný aspekt nálezu ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 118/08 z 10. decembra 2009 nemôže ostať opomenutý, keďže existuje relevantný nález, ktorý sa zásadne vyslovil k rozhodovacej praxi daňových orgánov.

Sťažovateľ žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžf 35/2012 s tým, aby bol rozsudok najvyššieho súdu z 31. januára 2013 zrušený a vec bola vrátená na ďalšie konanie a aby bolo najvyššiemu súdu zakázané pokračovať v porušovaní označených práv sťažovateľa. Napokon sa domáha náhrady všetkých trov konania.

II.

Z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžf 35/2012 z 31. januára 2013 vyplýva, že ním bol zmenený rozsudok krajského súdu č. k. 6 S 32/2011-81 z 29. marca 2012 tak, že žaloba sťažovateľa o preskúmanie rozhodnutia riaditeľstva (ktorého právomoci od 1. januára

2012 prešli na novozriadené Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky v Bratislave) sp. zn. I/223/20205-126052/2010/991545-r z 13. decembra 2010 bola zamietnutá.

Podľa názoru najvyššieho súdu ako sporná otázka vyvstáva otázka posúdenia absolútnej povinnosti riaditeľstva zohľadniť v rámci odvolacieho konania o určenie dane podľa pomôcok právny názor vyslovený v náleze ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 118/08 z 10. decembra 2009, a to konkrétne pri posudzovaní splnenia podmienok na určenie dane podľa pomôcok vo vzťahu k zákonnosti priebehu daňovej kontroly. Na margo sťažovateľom namietaného nezákonného zloženia kontrolnej skupiny najvyšší súd dáva do pozornosti neskoršie uznesenie ústavného súdu č. k. II. ÚS 159/2011-19 z 13. apríla 2011, ktorým bola odmietnutá sťažnosť podaná sťažovateľom proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžo 101/2010 z 26. októbra 2010 ako zjavne neopodstatnená. Uvedeným rozsudkom najvyšší súd zmenil rozsudok krajského súdu sp. zn. 5 S 54/2005 z 22. februára 2006 tak, že zrušil rozhodnutie riaditeľstva a vec vrátil na ďalšie konanie. Zrušeným rozhodnutím riaditeľstvo nevyhovelo námietke sťažovateľa z 30. mája 2005 proti postupu zamestnanca správcu dane vo veci určenia kontrolnej skupiny. Ústavný súd pritom citoval právny názor najvyššieho súdu, podľa ktorého v doterajšom konaní nebol vykonaný dôkaz o priamej námietke zaujatosti zamestnancov správcu dane podanej sťažovateľom, a preto v ďalšom konaní treba dôkladne objasniť, či sťažovateľ podal námietky zaujatosti v čase predchádzajúcim povereniu zamestnancov Daňového úradu Prešov I výkonom kontroly. Právny názor najvyššieho súdu nebol ústavným súdom spochybnený. Tento právny názor najvyššieho súdu vo vzťahu k zákonnosti postupu riaditeľa miestne príslušného daňového úradu pri poverení daňových kontrolórov na výkon spornej daňovej kontroly zaradených pre výkon štátnej služby u iného správcu dane bol ústavným súdom považovaný aj v iných rozhodnutiach za ústavne akceptovateľný, nemajúci znaky výkladovej svojvoľnosti a ústavnej nekonformnosti (I. ÚS 192/08, III. ÚS 386/08, II. ÚS 137/2010 a II. ÚS 159/2011). V súvislosti s namietanou nezákonnosťou daňovej kontroly ústavný súd nevyslovil namietané porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy. V tomto ohľade a s prihliadnutím na osobité okolnosti konkrétneho prípadu možno považovať judikovanie právneho názoru vyplývajúceho z nálezu ústavného súdu č. k.

II. ÚS 118/08-61 z 10. decembra 2009 za ojedinelé vybočenie z prevažujúcej ustálenej judikatúry ústavného súdu. V predchádzajúcom súdnom prieskume žalobou napádaného rozhodnutia najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 3 Sžf 120/2009 z 13. mája 2010 zrušil rozhodnutie riaditeľstva z 12. októbra 2007, ktorým riaditeľstvo zamietlo odvolanie sťažovateľa proti platobnému výmeru úradu o určení rozdielu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie marec 2001. V tomto rozsudku najvyšší súd poukázal na záver ústavného súdu obsiahnutý v náleze č. k. II. ÚS 118/08-61 z 10. decembra 2009. Ako vyplýva z obsahu teraz preskúmaného rozhodnutia riaditeľstva, riaditeľstvo sa dostatočne vysporiadalo s otázkou dodržania zákonných podmienok na určenie dane podľa pomôcok. Riaditeľstvu však neprislúcha v odvolacom konaní proti platobnému výmeru o určení dane podľa pomôcok podrobnejšie preverovanie zákonnosti priebehu namietanej daňovej kontroly, preverovanie existencie námietok podaných sťažovateľom voči všetkým zamestnancom úradu a vysporiadanie sa s námietkami sťažovateľa proti postupu riaditeľa úradu, ako to vyplýva z intencií rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžo 101/2010 z 26. októbra 2010. V súvislosti s poukazom sťažovateľa na právny názor obsiahnutý v rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžf 9/2007 z 19. apríla 2007 o trvaní zákonnej lehoty na vykonanie daňovej kontroly treba poznamenať, že najvyšší súd vyložil ustanovenie lehôt na výkon daňovej kontroly ako prejav zásady proporcionality medzi právami štátu a právami kontrolovaného daňového subjektu, ktorú je potrebné udržiavať. Z argumentácie sťažovateľa vyplýva, že tento právny názor najvyššieho súdu používa na obhajobu svojho tvrdenia, že neboli splnené podmienky na určenie neúspešne kontrolovanej dane z pridanej hodnoty podľa pomôcok, keďže podľa názoru sťažovateľa po márnom uplynutí lehoty na vykonanie daňovej kontroly už nebol povinný predkladať daňové doklady a spolupracovať so správcom dane. Avšak v kontexte so zásadou úzkej súčinnosti daňového subjektu so správcom dane, so zákonnými povinnosťami kontrolovaného daňového subjektu v priebehu daňovej kontroly, ako aj s dôkazným bremenom ťažiacim daňový subjekt nemožno bezvýhradne súhlasiť s argumentáciou sťažovateľa, a to predovšetkým s prihliadnutím na osobité okolnosti v priebehu daňovej kontroly a úroveň súčinnosti sťažovateľa s orgánmi daňovej správy, ako aj s prihliadnutím na následne sa vyvíjajúcu judikatúru najvyššieho súdu vo veciach súdneho prieskumu rozhodnutí riaditeľstva

zamietajúcich odvolania sťažovateľa proti rozhodnutiam o určení dane z pridanej hodnoty podľa pomôcok za zdaňovacie obdobia december 2000 a apríl, máj, júl a august 2001. V konaniach vedených pod sp. zn. 3 Sžf 74/2008, sp. zn. 3 Sžf 1/2009, sp. zn. 3 Sžf 2/2009, sp. zn. 5 Sžf 68/2008 a sp. zn. 5 Sžf 3/2009 najvyšší súd konštatoval, že na proces určenia dane podľa pomôcok sa lehoty určené na vykonanie kontroly nevzťahujú. V prípade, keď daňový subjekt v rámci výkonu daňovej kontroly neposkytne správcovi dane potrebnú súčinnosť, vyplývajú preňho príslušné zákonné dôsledky. Sťažovateľovi nič nebránilo pred určením dane podľa pomôcok predložiť správcovi dane daňové doklady a dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia, keďže daňový subjekt znáša dôkazné bremeno počas celého daňového konania. Treba poukázať aj na rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžf 68/2011 z 23. februára 2012 týkajúci sa určenia dane z pridanej hodnoty sťažovateľa podľa pomôcok za zdaňovacie obdobie február 2001, o ktorej bolo rozhodnuté zhodne s teraz skúmanou vecou. Uznesením ústavného súdu č. k. III. ÚS 266/2012-28 z 19. júna 2012 bola sťažnosť podaná sťažovateľom odmietnutá ako zjavne neopodstatnená, pričom podľa názoru ústavného súdu dôvody rozsudku najvyššieho súdu sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných procesných noriem.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenie návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný

súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Jadrom sťažnosti je námietka, podľa ktorej najvyšší súd nerešpektoval právne závery vyplývajúce z nálezu ústavného súdu č. k. II. ÚS 118/08-61 z 10. decembra 2009.

Podľa názoru ústavného súdu závery najvyššieho súdu treba považovať za dostatočné a presvedčivé. V žiadnom prípade sa nejavia ako arbitrárne či zjavne neodôvodnené. Napokon nie sú ani v nesúlade s označeným nálezom ústavného súdu. Skutočnosť, že sťažovateľ má na vec odlišný názor, nemôže sama osebe znamenať porušenie označeného článku ústavy.

Ústavný súd dodáva, že sa touto problematikou podrobne zaoberal vo svojom uznesení č. k. II. ÚS 383/2014-17 z 9. júla 2014, ktorým odmietol ako zjavne neopodstatnenú sťažnosť podanú sťažovateľom proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžf 8/2013 z 29. januára 2014. Prijaté závery obstoja aj v danom prípade a možno ich zhrnúť takto:

Potom, ako bol nálezom č. k. II. ÚS 118/08-61 z 10. decembra 2009 zrušený pôvodný odvolací rozsudok najvyššieho súdu a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie, v novom odvolacom konaní ďalším rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžo 101/2010 z 26. októbra 2010 bol zmenený rozsudok prvostupňového súdu tak, že rozhodnutie riaditeľstva bolo zrušené a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Najvyšší súd zaujal právny názor, podľa ktorého je potrebné po skutkovej stránke spoľahlivo zistiť a posúdiť, či sťažovateľ naozaj uplatnil námietku zaujatosti proti všetkým zamestnancom správcu dane, lebo iba v takom prípade môžu platiť smerodajné právne závery vyslovené v náleze ústavného súdu.

Uznesením ústavného súdu č. k. II. ÚS 159/2011-19 z 13. apríla 2011 bola ako zjavne neopodstatnená odmietnutá sťažnosť podaná sťažovateľom proti uvedenému novému odvolaciemu rozsudku najvyššieho súdu. Následne riaditeľstvo prípismi z 1. februára 2011 a z 13. apríla 2011 sťažovateľovi oznámilo, že podľa jeho zistenia sťažovateľ nepodal námietky proti všetkým zamestnancom správcu dane, pretože namietol iba tých, ktorí boli

poverení vykonaním kontrol, ako aj osobu riaditeľa. Z tohto dôvodu nie je potrebné rozhodovať o námietkach sťažovateľa formou rozhodnutia.

V súvislosti s uvedeným stanoviskom sťažovateľ nepreukázal, že by podal žalobu proti nečinnosti orgánu verejnej správy podľa § 250t ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku.

Možno preto dospieť k záveru, že vo svetle výsledkov dokazovania vykonaného v rámci správneho konania po vydaní nálezů ústavného súdu sa nepreukázalo tvrdenie sťažovateľa, podľa ktorého daňová kontrola prebehla nezákonným spôsobom.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. apríla 2015